

Hor. II, 10.

Gdy masz przez życie płynąć, przyjacielu
nie pędź na morze z pozoru spokojne,
ni się zanadto skał brzegu nie pilnuj,
bojąc się burzy.

Jest złoty środek, a kto taki ceni
nie chce pod dachem ledwie trwałym sypiać,
ani mieszkania nie pragnie w pałacu
pełnym przepychu.

Częściej wśród wiatru miotają się drzewa
najwyższe w lesie, także wielka wieża
pierwsza upadnie, to w najwyższe szczyty
piorun uderzy.

Serce przezorne dalej ma nadzieję
wśród niepowodzeń, gdy zaś los mu sprzyja
bywa nieufne, wie że Bóg dwojako
losy odmienia.

Sprowadza zimę, potem znów przemienia
co złe jest teraz, w przyszłości - nie będzie;
nawet Apollo gdy pieśni układa
z łuku nie mierzy.

Na skałach życia pozostań odważny
bądź pełen ducha, lecz gdy płyniesz dobrze
powstrzymaj radość, rozdmuchane żagle
zwijaj pokornie.